

Милтън беше умно и весело момче,
което обичаше живота. Обичаше
и майка си, и татко си, и хубавата
си къща.
Обичаше и котката си Снагълс.

Обичаше училището и учителката си – госпожа Фьргюсът.

А в междучасията обичаше да играе на народна топка.

А най-много обичаше след вечеря
да ходи в сладкарницата с баща си, където
правеха разкошни мелби.

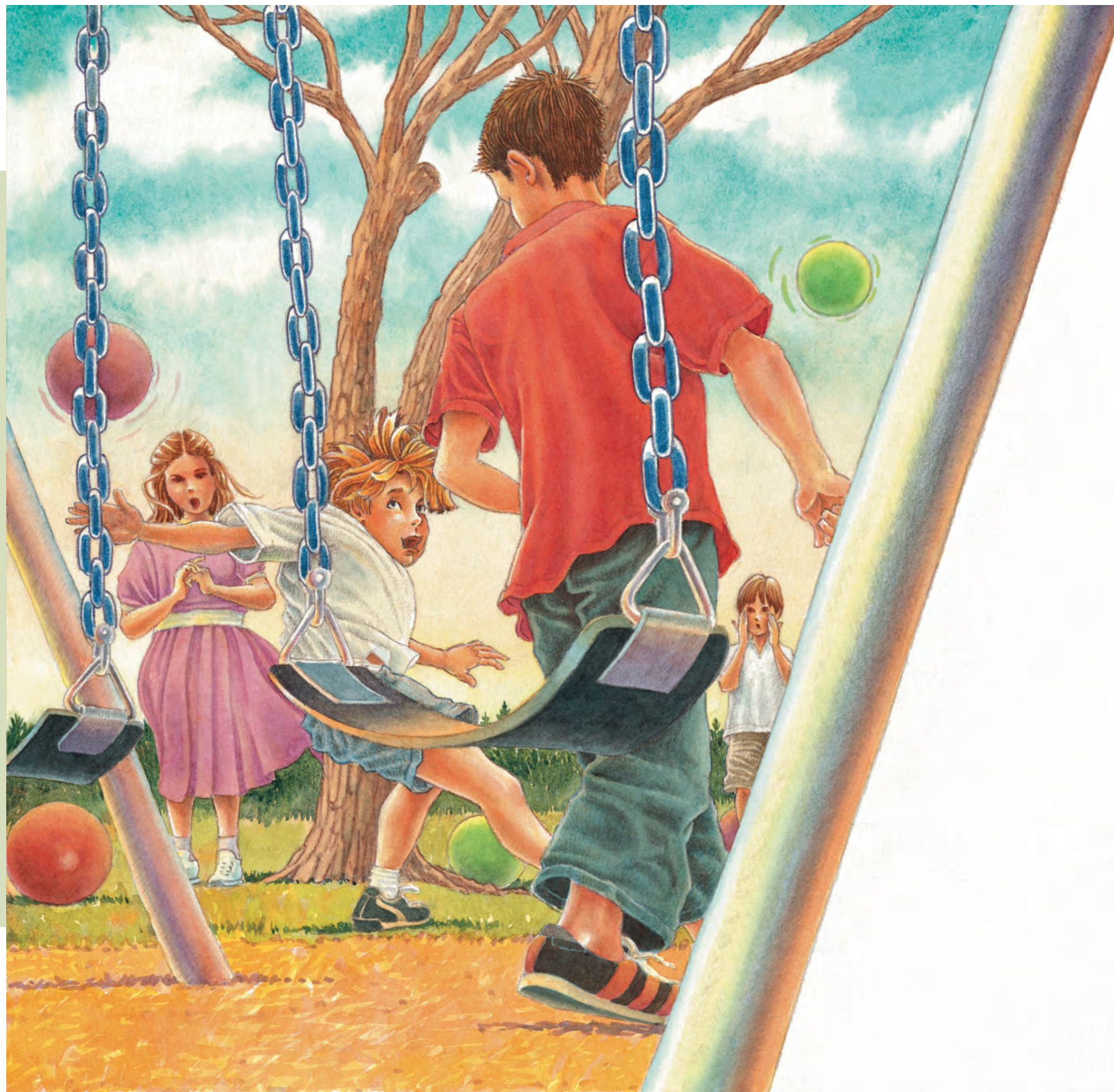

Един ден, както играеше на топка с приятеля си Тими,
до него се приближи едно по-голямо момче на име Картър,
навря се в лицето му и рече:

– Милтън... Що за име е това? Ти си смотаняк!

После неочаквано блъсна Милтън толкова силно, че той
падна и ожули коленете си.

Объркан и уплашен, Милтън едва
сдържаше сълзите си.

В този момент дотича госпожа
Фъргюсън и го хвана за ръката.

– Веднага се връщай в час! – каза тя
на Картър.

– Ще ми паднеш – промърмори
бабаитът, докато се отдалечаваше.